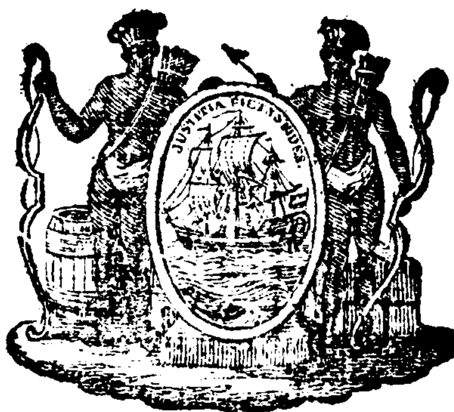
N°. 75. A°. 1834.

VRIJDAG, DEN 19den SEPTEMBER.

NIEUWE SURINAAMSCHE COURANT EN LETTERKUNDIG DAGBLAD.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 18 *September* 1834.

(39785) Alzoo WILLIAM REID, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om den Neger PHILIP, van de Plantaadje *Maretraite*, gelegen aan *Orelena Kreek*, af- en op zijn privé naam over te schrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 18 *September* 1834.

(39784) Alzoo SAMUEL FERNANDES, MOZES JACOB POLAK en MONTAGNE LEURS BARNETT, administrateuren van de Plantaadje *Bruinendaal*, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om den Slaaf HEINTJE van de gemelde Plantaadje af- en op den privé naam van JACOB MENDES DE LEON over te schrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben zich daartegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen: zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Dagbladen, tot en met den 26 Julij ll.

Frankrijk.

PARIJS, 15 Julij. De openbare aandacht is in geene geringe mate opgewekt geworden door het gerucht, dat de pretendent van de spaansche kroon, *D. Carlos*, niet alleen Engeland in stilte heeft verlaten, ten einde zich naar Spanje te begeven, maar dat hij zelfs, zonder te zijn opgemerkt, zijnen weg over Frankrijk heeft genomen, en behouden den spaanschen bodem heeft bereikt. — Het zeggen is, dat de Infant den 1sten dezer van Brighton naar Dieppe is overgestoken; den 4den in Parijs, den 6den in Bordeaux, en den 8sten in Bajonne is aangekomen. Men voegt 'er bij, dat de Infant, om zich te beter te vermommen, zijn hoofdhaar zwart had laten verwen, en slechts door een officier is verzeld geworden.

De heer *Amadée-Jange*, bankier van de Junta der Carlisten, heeft te dier zake den navolgenden brief in het avondblad van de partij der monarchalen doen plaatsen:

»Ik haast mij, u te berigten, dat ik een brief uit Spanje heb bekomen, in welken ik officieel wordt onderrigt, dat Z. M. *D. Carlos V* den 9den te midden zijner, voor de verdediging zijner regten gewapende, getrouwe onderdanen is aangekomen. Zijne tegenwoordigheid heeft alom de meestmogelijke geestdrift doen ontbranden. Z. M. heeft, mij den titel van bankier toekennende, mijne diensten wel willen aannemen voor de sluiting eener geldleening, welker voorwaarden sedert langen tijd zijn toegestaan, doch welker openstelling, met gemeen overleg, is afhankelijk gemaakt van 's Konings tegenwoordigheid op den bodem van zijn Rijk. Vermits deze gebeurtenis thans plaats heeft, is het mijn pligt, om het ontwerp tot deze geldleening openbaar te maken, en tevens te kennen geven, dat, in afwachting van het prospectus, de inschrijvingen van heden af aan ten mijnen kantore kunnen geschieden."

Het bewind schijnt den bankier deze daad zeer kwalijk af te nemen; immers hij is, te midden der beurs, door twee commissarissen van politie in verzekerde bewaring genomen, en men zegt, dat 'er daar ter plaatse lieden waren, die hem te lijf willen.

Het bedoelde avondblad meldt verder, dat de Infant reeds den 9den te Elisondo, de vergaderplaats van de Junta van Navarre, moet zijn aangekomen, en aldaar eene soort van proclamatie hebben uitgevaardigd, bij welke hij al de Spanjaarden oproept, om zich om zijnen persoon te vereenigen, ten einde zijne kroon, zijne door *Ferdinand* verkrachte koninklijke regten, en de grondwetten der monarchie te verdedigen: — en waarin hij verder belooft, de aloude Cortes des Rijks te zullen oproepen: te weten, die, welke door de onderscheidene orden en door al de gemeenten zullen worden benoemd, en geenszins de hersenschimmige vertegenwoordiging eener bepaalde partij: voorts de *fueros* te zullen herstellen, en wat des meer zij.

Men meent alverder te hebben kunnen opmerken, dat dezer dagen verscheidene britsche officieren naar Spanje zijn gereisd; men verzekert tevens, dat een der bankiers van Bajonne gelast is geworden, aan de Carlisten een crediet te openen van een half millioen franken. Dit een en ander doet onze dagbladschrijvers zeggen, dat Tory's in Engeland *D. Carlos* zoo wel van geld, als van bruikbare officieren, hebben voorzien.

Het is intusschen de bankier *Jange* niet alleen, welke des vorsten aankomst in Spanje heeft verkondigd; van elders blijkt, dat den 10den het berigt van deze aankomst algemeen in Bajonne is verbreid geweest en voor waar is gehouden; met bijvoeging, dat 'er in de aangrenzende spaansche provincien eene bijzondere beweging is waargenomen, welke iets zeer buitengewoons deed verwachten, doch welke in verband werd gebragt met den aantogt van *Rodil* maar dat op eens de tijding, als eene bom, onder de menigte is gevallen, dat *D. Carlos in Spanje was aangekomen*; — dat men zich verloor in gissingen, omtrent de mogelijke gevolgen van dit voorval enz.

De Gouvernements-bladen erkennen nog geenszins de echtheid van het berigt der aankomst van den meergenoemden Infant in Spanje, en verzekeren, dat de Carlisten een valschen *D. Carlos* in hun midden hebben, ten einde den moed der hunnen op te houden. (Onderscheidene omstandigheden doen het als zeer waarschijnlijk voorkomen, dat de Infant indedaad den eersten Julij, op eene zeer geheimzinnige wijze, Londen heeft verlaten. — Uit bijzondere berigten uit Parijs, in Engeland aangebragt, blijkt, dat men aldaar zeer verbolgen is op prins *Talleyrand*, uithoofde dezelve niets schijnt te hebben kunnen melden, noch van het ontslag van den minister *Grey*, noch van het ontwerp van den Infant *D. Carlos*.)

Volgens berigten van de grenzen was de generaal *Rodil* den 6den met 6000 man bij Pampelona aangekomen.

De meeste parijssche nieuwsschrijvers

twijfelen niet aan de waarheid van het berigt, ten aanzien van den spaanschen Infant. Sommigen gelooven, dat 's mans tegenwoordigheid, aan het hoofd van eene genoegzaam gewapende magt, niet zonder invloed zal zijn op een deel der troepen van *Rodil*. Die der derde partij vermeenen, dat het bewind van Koning *Philips* niet kan dulden, dat de opstand der Carlisten zich uitbreide, en dat hetzelve zich derhalve gereed moet maken, om spoedig en stoutmoedig, des gevorderd, *gewapend tusschen beide te treden*.

Duitschland.

FRANKFORT, 21 Julij. Uit Napels, 8 Julij, schrijft men het volgende: »Onverwachte hinderpalen hebben zich opgedaan tegen de huwelijks verbindtenis des Hertogs van Orleans met de zuster des Konings, en tegen die van prins Leopold (van Sicilie) met prinses Marie van Frankrijk. Naar men zegt, heeft namelijk de bepaling der som, welke de dochter van Lodewijk Philips tot haren bruidschat ontvangen zou, tot vele moeijelijkheden aanleiding gegeven. De Koning der Franschen, die den eersten stap tot die verbindtenis gedaan had, stelde de huwelijksgift op een millioen *franken*, waarop hem door het Napelsche hof geantwoord werd, dat men zich met dat *getal* vergenoegen zou indien het woord *franken* door dat van *ducaten* (juist het viervoud) vervangen werd. Deze voorslag werd door het kabinet der Tuilerien aangenomen, maar met het uitdrukkelijke voorbehoud, dat de tegenwoordige Onderkoning van Sicilie *gedurende zijn geheele leven* in het bezit dier waardigheid blijven moest, en nimmer teruggeroepen zou kunnen worden. Eene zoo onverwachte vordering moest natuurlijk den Koning van Napels bevreemden, en werd, zoo als men ligt voorzien kon, als geheel onaannemelijk volkomen afgeslagen. De onderhandelingen zijn intusschen nog niet afgebroken; men zet ze van beide kanten slechts met groote laauwheid voort."

— Uit KONSTANTINOPEL wordt, dd. 17 Junij, het volgende particuliere berigt door de *Augsb. Alg. Zeitung* medegedeeld: Van Smirna is heden de tijding ontvangen, dat de Engelsche vloot, uit zes linieschepen, vier fregatten en onderscheiden brikken en korvetten bestaande, bij Vourla was verschenen. De korvet *Scout*, onder bevel van eenen zoon des Engelschen eersten Ministers, Lord Grey, schijnt met het berigt van hare aanstaande komst vooruitgezonden te zijn. Dit vaartuig is alreeds in de vorige week den Bosporus doorgezeild. Aangaande het oogmerk dezer vloot, welke onverwijld door de Fransche zoude worden gevolgd, verneemt men nog altijd niets naders. Schijnbaar is het eene demonstratie tegen Rusland. Van den kant der Engelsche ambassade alhier poogt men wel te doen gelooven, dat de vloot geen ander doel heeft dan eenen oefeningstogt, welk voorgeven, echter, even verre van de waarheid is verwijderd als een ander gerucht, hetwelk de Zwarte zee tot plaats van bestemming der beide vloten aangeeft. Tevens met deze tijding uit Smirna heeft men ook nieuwe berigten van Samos ontvangen, die, regtstreeks tegen alle vroegere inloopende, alle hoop op eene manneelijke onderwerping van genoemd eiland doen verdwijnen. Het meerendeel der bevolking wordt gezegd tegen de Porte gezind te zijn, zoodat de Turksche vlootvoogd tot middelen van geweld zal moeten overgaan. Ter zelfde tijd verneemt men nog iets naders wegens pen op 3 Junij te Smirna voorgevallen brand, waarvan reeds voor een paar dagen kortelijk was gewaagd. Ongeveer 60 huizen, waaronder verscheiden zeer fraaije in den Europeschen smaak aangelegde gebouwen, benevens vele winkels en magazijnen werden in de asch gelegd, doch gelukte het, de koopgoederen voor het grootste gedeelte te bergen. — Berigten uit Tribizond van 9 Mei spreken van een tusschen Engeland en den Schach van Perzie gesloten handels-traktaat, hetwelk op dezelfde grondslagen zoude zijn gevestigd als dat tusschen Rusland en Perzie. — Sedert eenige dagen verneemt men, dat de Sultan besloten heeft eene reis door zijne Europesche bezittingen te ondernemen, waardoor hij eenen geruimen tijd van de hoofdstad zoude afwezend zijn. Om deze reden is de Sultan voornemens eenen regentschapsraad te benoemen en zijnen schoonzoon, Halil-Pacha, aan deszelfs hoofd te plaatsen. — Van aanzien van het in bezit houden van Algiers door de Franschen zullen binnen kort wederom onderhandelingen worden opgevat. De Porte wil op nieuw vorderen, dat die bezitting aan haar worde afgestaan, en ten dien einde agenten naar Parijs en Londen zenden. Men verzekert van onderscheiden kanten, dat de aansporing tot deze herhaalde aanzoeken der Porte afkomstig is uit Parijs, dat is te zeggen van de Fransche Regering zelve, wenschende deze laatste slechts eene geschikte gelegenheid te vinden, om deze kostbare bezitting te laten varen. — De Hospodars der Vorstendom maken zich tot hun vertrek gereed. — De Grieksche Gezant, G. Zographos, heeft, ofschoon reeds met der daad erkend zijnde, nog geene audientie bij den Sultan gehad, waardoor die erkenning ook naar den vorm zoude zijn geschied.

— Uit bijzondere brieven uit Konstantinopel, van 24 Junij, blijkt, dat de tegenwoordigheid der aanzienlijke britsche zeemagt in de Levant steeds aanleiding gaf tot veel beweging onder het corps diplomatieke en tot allerhande onrustbarende gissingen; maar omtrent de operatien of het doel dier vloot wordt niets stelligs gemeld. Men wilde weten, dat de reis effendi onlangs eene conferentie over die zaak met den britschen zaakgelastigde, lord Ponsonby, gehad had, waarin ook veel over de naauwe betrekking tusschen de Porte en Rusland gesproken was, en de genoemde Turksche minister zich weder beklaagd had over de bedenkingen, welke tegen die betrekking door Engeland in het midden gebragt worden. De Britsche gezant gaf steeds voor, dat de bewegingen der Engelsche zeemagt in de Middellandsche zee slechts als een oefenings togt te beschouwen waren. — Voorts wordt in die brieven bij voortduring ook gesproken, doch niets bepaalds gemeld, van eene spanning tusschen de Porte en den bassa van Egypte, die voor een nieuwen strijd deed vreezen.

— Het dagblad van Agram meldt thans dat sedert den bekenden strooptogt der Bosniers op Oostenrijksch grondgebied, van den 10den Mei, de Turksche grensbewoners zich rustig hebben gehouden; — dat zij door het voorbereiden van ernstige maatregelen tot bestraffing met schrik vervuld zijn, en, tot afwending van de welverdiende bestraffing, onderhandelaars hebben afgezonden, die voor het geroofde vee en de verder aangerigte schade eene regtmatige vergoeding hebben beloofd. — Dit berigt wordt door het Oostenrijksche regerings blad herhaald.

Het dagblad van MUNCHEN behelst het volgende: Er is alhier van wege het departement van oorlog het bevel uitgevaardigd, dat de als nog in Griekenland zich bevindende Beijersche bataljons onverwijld naar Beijeren zouden terugkeeren.

In de *Revue étrangère de Législation et d'Economie politique* vindt men het volgende belangrijke artikel aangaande het getal en den toestand dergenen, die zich, in de hoedanigheid van bannelingen, in de Britsche kolonie van Nieuw-Zuidwallis op Australie bevinden. De geheele bevolking bedraagt 36 598 zielen, waaronder de veroordeelden, die hunne straf doorstaan hebben, ten getale van 55023 de begenadigden ten getale van 825, en de nog strafladenden ten getale van 14,155 voorkomen. Van deze bevolking werden 1825 meer dan 7000 personen, wegens allerlei misdrijf in de kolonie begaan, op nieuw veroordeeld; dit getal is sedert 9 September 1829 merkelijk toegenomen. In 1828 veroordeelde het hoog geregtshof der kolonie 217 personen, wegens onderscheiden misdaden, waarvan 106 tot de doodstraf, die aan 28 werd voltrokken. In 1829 veroordeelde dat zelfde hof 266 personen ter zake van allerlei misdrijf, waarvan 73 tot de doodstraf, die door 30 werd ondergaan. In 1830 bedroegen de, door hetzelfde hof wegens onderscheiden verergpen uitgesproken vonnissen 278, waarvan 134 tot de dood, die aan 49 personen werd voltrokken. In 1828 bedroegen de executien wegens moord 7, in 1829 reeds 11 en in 1830 nogmaals 11. In de laatste jaren heeft vrouwenschennis insgelijks toegenomen. In 1826 werden in het distrikt Windsor, dat 5454 zielen telt, en waar het getal verschil tusschen mannen en vrouwen genoegzaam het minst beduidende is, 8 kinderen beneden de 14 jaren, in den tijd van een half jaar, de slagtoffers van verkrachting. In 1826 werden 14 jonge dochters wegens diefstal te Sidney in het tuchthuis opgesloten. In 1829 werden meer dan 600 vrouwen te Parramatta in het werkhuis gezet; sommige ter bestraffing, andere omdat geen gezin den, zelfs niet zonder loon, in huis wilde nemen, of ook wel doordien er geene mans waren, die hen wilden huwen; en evenwel moest het gering aantal vrouwen, dat men in de kolonie aantreft, juist ten gevolge hebben, dat diegenen, welke er gevonden worden, gemakkelijk huwelijken konden aangaan. Den 9den September 1829 werd eene wet aangenomen, ten einde gehuwde mans te dwingen hunne vrouwen uit het werkhuis van Paramatta terug te nemen. Zie hier de bewoordingen der wetgevende bepaling: »Aangezien de mans, wier vrouwen veroordeeld zijn geworden, de straf van opsluiting in het tuchthuis te Parramatta te ondergaan, hen, na de expiratie dier straf, bij zich in huis moeten terug nemen, zoo wordt er bevolen dat, zoodra de veroordeelde vrouwen den straftijd zullen hebben volbragt, derzelver mans gehouden zullen wezen hen weder bij zich te ontvangen, op straffe van 2 schilling 6 pence per dag boete, welk geld zal worden besteed aan het onderhoud en voedsel der gezegde vrouwen gedurende den tijd dat deze langer dan hunnen straftijd in het tuchthuis verblijven." Naar deze wet kan men den toestand en de zuiverheid der zeden van de Nieuw-Hollandsche gedeporteerden beoordeelen, en zich zelven daarna de vraag beantwoorden, of hun huisselijk leven, dat zoo hoog wordt opgevijzeld door hen, die sterk met de daarstelling van strafkolonien zijn ingenomen, dit gevoelen kan van versterken. Ongelukkiglijk zullen zulke wetten het kwaad niet verbeteren maar is het noodzakelijk, dat de wetsbepalingen worden veranderd, volgens welke oneindig meer mannen dan vrouwen naar de kolonien worden verbannen. In het tegenovergestelde geval zal men allerlei ongeregeldheden en misdrijven die bij eene dergelijke bevolking niet te ontwijken zijn, zich zien vermenigvuldigen. Het is onmogelijk, dat het getal der beide seksen gelijk zij in eene strafkolonie, werwaarts de veroordeelden uit het moederland worden ingezonden, en zulks om reden, dat overal het getal der tegen vrouwen uitgesproken vonnissen verreweg geringer is dan dat, hetwelk tegen manspersonen wordt geveld.

— Een te Parijs verschijnend, in schertsend hekelenden trant geschreven, dagblad geeft van de grootte of van den omvang van het Fransche budget de volgende luimige beschrijving:

» Het budget, zoo als ieder schatpligtige weet, en zoo als de honorables het goedgestemd hebben, bedrog in het laatstvorige jaar het magtig sommetje van één milliard en tweehonderd millioenen. Maar weet gij, het wel, wat een millard en twee honderd millioenen zijn? Wij zullen het u zeggen. Alvorens echter moeten wij u waarschuwen, niet te zeer te verschrikken: zoo doet immers ook de opziener eener menagerie van wilde beesten wanneer hij u een vreesselijk verscheurend monster wil laten zien. De zamengevatte som van het budget in vijffrancsstukken maakt het wel noemenswaardig gewigt van twaalf millioen ponden uit. Zoo veel voor het materiele. Gesteld nu, dat gij uwe twaalfhonderd ponden aan de schatkist toe moest voeren, zoo zoudt gij u van vierduizend wagens moeten voorzien, ieder met drie paarden bespannen. Als gij voor iederen wagen eenen last van 30 centenaars aanneemt, zoo vindt gij juist uw totaal gewigt, namelijk twaalf millioen ponden. Als gij tot oplading der wagens een enkel man bezigt, zoo zal de arme duivel voor elf maanden werk hebben, wanneer hij dagelijks drie honderd zestig centenaars oplaadt; wilt gij in éénen dag er mede gereed worden, zoo moet gij drie honderd drie en dertig man te werk stellen, die den ganschen dag voluit of zoo men spreekt: vijf schoft, werk zullen hebben.

En weet gij nu wel hoe veel zak- of pak-linnen gij voor uwe geldzakken zult noodig hebben? Eene bagatel van slechts negen honderd duizend ellen, waaruit de benoodigde twaalf honderd duizend zakken zullen kunnen vervaardigd worden. En dan, als dat alles gereed is, wanneer drie honderd drie en dertig arbeiders uwe vier duizend wagens zullen opgeladen hebben, wanneer uwe twaalf honderd duizend zakken in geregelde stapels op elkander liggen, en uwe twaalf duizend paarden voor uwe vier duizend wagens staan zullen, en uw reusachtig transport zich in beweging stellen zal om naar den afgrond te rijden die hetzelve verzwelgen moet, dan zal de trein zoo stilletjes de lengte-uitgestrektheid van zestien uren gaans innemen. Daar hebt gij nu uw budget onder uwen Burgerkoning.

— Vóór weinige dagen had er eene ontdekking van eenen bijzonderen aard plaats, te WHEAL PRUDENCE in de mijn St. Agnes genaamd. Eenige werklieden, welke bezig waren om den ingang wijder te maken, werden door iets gestuit, hetwelk in het eerste beschouwd werd eene gemeenschap te zijn met sommige oude werken. Hunne nasporingen voortzettende, bevonden zij dat de grond volkomen gelijk was aan eene bedding over welke de zee dagelijks heen spoelt, doch er werd geene gemeenschap hoegenaamd met dat element gevonden. De inwendige bedding was in zoo volkomen toestand, dat, indien aldaar niet een aantal kegels van ijzer-verzuursel, van 6 tot 18 duimen hoog (veroorzaakt door den waterdrop van het gewelf), waren gevonden, men ondersteld zou hebben dat de scheidsmuur tusschen de groef en de zee niet lang had bestaan. Deze kegels echter, alsmede de harde ijzerstof, welke op sommige plaatsen van het zand vermengd was, stellen het buiten twijfel, dat de tegenwoordige afscheiding van de zee reeds sedert een aantal jaren had moeten bestaan. Omtrent 120 voet zuidwaarts voortgaande, deed zich een zeer harde grond voor, welke men eerst als het einde der groef beschouwde: doch verder komende ontdekte men eene kleine opening, door welke de hoofd-opziger der mijnwerkers heen kroop; en bij het opslaan van zijne oogen, de prachtigste uitgraving beschouwde: welke immer te zien was. De geheele uitgestrektheid der ruimte beliep eene lengte van 200 voet en eene breedte van 20 tot 60 voet, terwijl de hoogte van 30 tot 70 voet afwisselde. Onder meer andere voorwerpen is daarin het gestalte van eenen visch gevonden, welke twee voet lang was; de beenderen van denzelven waren oogenschijnlijk in eenen volmaakten goeden staat, doch de geringste aanraking zoude dezelve hebben doen in een vallen, met uitzondering van schedel, welke hard en sterk was. De geheele afstand van de zee tot het zuidelijk uiteinde van de groef, is 400 voet.

— In het *Journal de Namur* leest men:

De Wed. Darte, eene oude vroedvrouw in deze stad, heeft hare hulp toegebragt aan een jong meisje van Bastogne. Het levenloos geboren kind is een verbazend verschijnsel; het hoofd is ongewoon dik en week bedekt met schoone kastanje bruine haren; het gelaat is regelmatig, het ligchaam tot aan den navel heeft niets vreemds behalve een groot gezwel op het midden van den rug, waaruit eenige druppels bloed te voorschijn kwamen. Van den navel af is deze misgeboorte slechts eene gedrochtelijke massa van vleesch en been ter lengte van ongeveer zes duim, veel gelijkende naar den staart van een visch, bogtig, en uitloopende in eene soort van kleinen voet, aan welks einde zich aan elke zijde drie kleine en een groote teen bevinden; ook is er aan het bovenste gedeelte van dezen voet eene soort van hanenspoor. Men ziet geen uiterlijk teeken van geslacht noch van anus. Van achteren, waar de gedaante niet minder gedrochtelijk is, bevindt zich eene soort van staart van één duim dik en anderhalf duim lang, waarvan het einde naar den kop eener slang gelijkt.

— Op den 24sten Mei dezes jaars werd te BRESCIA de doodstraffe uitgeoefend aan eenen misdadiger, wiens gruweldaden tot de afgrijsselijksten behooren, van welke de jaarboeken der criminele regtspleging gewagen. Basurini, uit Novato in de provincie Brescia, huwde op den 1sten November 1812 eene vrouw, die hem steeds trouw bleef, hij verwekte bij haar *twaalf* kinderen, allen gezond, frisch en welgeschapen — en allen stierven als wichtjes van nog geene *twee* maanden. Bij dit voorbeeldeloos onheil betoonde de vader nimmer eenig spoor van gevoel. De moedersmart zijner vrouw, de ijzing zijner bekenden, beantwoordde hij koel: » Het was nu eenmaal 's Hemels wil; *alle* zijne kinderen moesten engeltjes worden."

Hij betoonde geene andere deelneming, dan dat hij met overhaasting voor doodkistje en begrafenis zorgde. De kindertjes stierven altijd wanneer de moeder afwezig en de vader alleen te huis was. Op eenen avond had de moeder hem een kindje op den arm gegeven om het een oogenblik te houden. Hij ging er mede in den tuin en bragt het haar na ettelijke minuten met de woorden: » Daar, neem het kind, het is dood! — en zoo was het. Op een andermaal vond men een kindje dood, nadat de vader zelf de moeder had uitgezonden. Bij sommigen der kinderen wilde buren, onverwachts in de kamer gekomen waar het kleine lijkje op stroo lag, versche bloeddruppels aan het neusje en blaauwe plekken aan den hals hebben opgemerkt. Basurini's gedurige verandering van woonplaats verwijderde intusschen de buurt-opmerkzaamheid, en de verdenking dat *een vader zijne kinderen kon vermoorden!* was buitendien de laatste, op welke iemand ooit kon vallen; ja, toen zelfs die verdenking begon te rijzen, scheen de zaak toch volstrekt *ongeloofelijk*, *onmogelijk* te zijn. Bij de moeder zelve, die steeds zich vol liefde voor hare kinderen betoonde, en in, aan vertwijfeling grenzende smart over hun verlies leefde, schijnt nimmer zulk eene gedachte te zijn opgekomen. Daar echter het geval zich zoo dikwerf herhaalde, moest toch wel eindelijk bij dezen of genen de zaak verdacht beginnen voor te komen, en toen den 15den September 1833 aan Basurini weder een zoontje werd geboren, hield een der buren, in overleg met de plaatselijke Overheid een waakzaam oog op al wat met het kind gebeurde.

Den 4den November was eindelijk de dag, die het ontzettend geheim zouden ontsluijeren. Het was te Novato een kerkelijke feestdag. Basurini was vroeg opgestaan. Het uur van 7 was de tijd dat zijne vrouw de kamers van den huis-eigenaar pleegde te gaan schoonmaken. Zij gaf nog eerst het kind de borst, bragt het in slaap en verliet hare woning. Thomas, die aan de deur stond, zag haar de hoeveplaats overgaan. Slechts een half uur daarna keerde zij terug: haar man was, een liedje neurriënde, bezig met eene schoffel eenen morsigen hoek van den tuin te reinigen. De vrouw, nog naauwelijks binnen getreden, stortteten de deur weder uit, met den gil: Thomas! Thomas! De buurman hoorde haar geschrei en hem overvalt eene huivering; een ontzettend voorgevoel bevangt hem; hij snelt terstond toe, en ziet hoe Basurini, op het smartgegil zijner vrouw, geheel rustig zijn werk afdeed, de schoffel afpoetste, en daarop koel met langzamen onverschilligen tred op het huis aanging. De vrouw buiten zich zelve in wanhoop, jammert het uit, dat zij ook dit kind weder dood heeft gevonden; de vader bewijst door geen woord, door geenen blik, door geen gebaarde geringste gewaarwording of ontsteltenis. Rustig de kamer binnen treden, kennis van de zaak nemen, het lijkje meten, aan den in hetzelfde huis wonenden timmerman stukken van oude planken en verroeste spijkers brengen welke hij in voorraad heeft, op het doodkistje wachten, hetzelve betalen, het lijkje daarin digt spijkeren, op het gemeentehuis het sterfgeval aangeven, het noodige ter begrafenis verordenen — dat alles had Basurini zoo terstond geheel koel in weinigen tijd verrigt. Doch in dien zelfden korten tijd had het gerucht verspreid, dat ook het TWAALFDE kind was gestorven! Buurman Thomas had de omstandigheden verhaald; alle oude herinneringen, de vroegere verdenking werden weder levendig; luide verhieven zich de ijzing en het afgrijzen der bevolking van het oord; de Overheid gaf aan de Prefecture te Chiari kennis van het voorval. Het doodkistje werd geopend, het lijkje door deskundigen geschouwd, — blaauwe plekken in het nekje kenmerkten eenen geweldigen dood, vier ribbetjes waren verbroken, de long ter linkerzijde ingedrukt, het hart gebarsten. Basurini werd gehaald. Schier op heeter daad gevat, beseffende door de Overheid nagegaan te zijn, al het gewigt der tegen hem sprekende teekenen gevoelende, door de luid druischende verwenschingen der zich op zijnen weg digt op hem aandringende volksmenigte overmand, erkende hij zich als overtuigd, en beleed hij den laatsten door hem gepleegden moord, doch de vroegere, waarvoor geene staande bewijzen te duchten waren, ontkende hij halstarrig. Niet dan op het punt van de noodlottige ladder te bestijgen heeft hij aan den geestelijke, die hem ten dood voorbereidde, bekend, en hem gemagtigd aan de Overheid te verklaren, *dat hij alle zijne kinderen heeft vermoord!!!*

— Op den 5 Julij heeft een wanbedrijf, dat gelukkiglijk van zeer zeldzamen aard is, de geheele wijk St. Victor te Parijs, in opschudding gebragt. In de rue du Murier heeft namelijk een man aan eene vrouw met welke hij zamenleefde de oogen uitgerukt, de borsten afgesneden, het hoofd afgehouwen en zijnen naam haar op den boezem ingesneden. Deze onmensch is terstond in verzekerde bewaring genomen, doch niet dan nadat hij geweldigen tegenstand had geboden. Men zegt dat hij in vermoeden stond slechts van diefstal zich te onderhouden; maar dat het der Policie nog niet had kunnen gelukken, hem op heeter daad te betrappen, hoewel hem reeds sints langen tijd in het oog houdende.

— De *Bairische Volksfreund* verhaalt het volgende geval eener hoogst zonderlinge genezing:

Anatole Bregaud, een landman en huisvader in de gemeente Liesle, had, ten gevolge eener ziekte, die hem eerst den regterschenkel en den regter voet verlamd had, de spraak geheel verloren. Hij was sedert twee jaren stom en had zich reeds aan de gedachte gewend zulks voor zijn geheele leven te blijven, toen hij plotseling, door een zonderling middel zijne spraak terug bekwam. Daar hij gehoord had dat stommen wel eens genezen werden door oude sloffen in het vuur te werpen en vervolgens den stinkenden rook in te ademen, aarzelde hij niet van dit zonderlinge middel insgelijks gebruik te maken. Hij staat eenen morgen vroeg ten 4 ure op raapt alle oude schoenen laarzen, sloffen, oude hoeden, kousen, enz., welke hij maar vinden kan, te zamen, en werpt dit alles met eenig klein hout in den kagchel. Hierop verstopt hij de kagchelpijp, sluit de deur en vensters der kamer digt en, om niets van den rook te verliezen, houdt nu den mond aan de kagcheldeur. Zijne vrouw, die in een belendend vertrek slaapt (hij had haar, toen hij opstond, te verstaan gegeven, dat zij het bed niet zoude verlaten), ruikt rook en eenen ondragelijken stank, die zich in het huis verspreidden, ijlt naar de kamer, alwaar haar man het zonderlinge geneesmiddel gebruikt en vindt hem op den grond liggen. Toen hij haar zag riep hij, na in zoo langen tijd niet gesproken te hebben, eensklaps uit; » Ik ben vergiftigd! ik ben verloren! » De tot zijne hulp toegesnelde buurlieden dragen hem halfgestikt uit de verpeste lucht naar buiten. Men geeft zich alle mogelijke moeite, en na eenen langdurige hevigen hoest komt hij weder tot zich en spreekt tot verbazing van alle aanwezigen, die ternaauwernood hunne ooren durven vertrouwen. Spoedig springt hij vrolijk op en snelt naar zijne ouders en vrienden om hen van zijn geluk te verzekeren. De zaak wordt door een Proces-Verbaal van den Maire van Liesle bevestigd.

— Zekere stoelenmaker Bessière genaamd, des avonds min of meer door den wijn bevangen, te huis komende, legde zich, na eenige zachte verwijtingen zijner echtgenoote, terstond te bedde. Een oogenblik daarna klaagde hij over pijn in het hoofd. Vrouw Bessiére bezag de plek welke haar man aanduidde, en was zeer verwonderd er een werktuig in gepriemd te vinden, van hetwelk, nadat vele kracht en moeite om hetzelve uit te trekken aangewend waren, alleen het hecht los ging. Van dit oogenblik af aan verdubbelde des goeden handwerksmans lijden, en het was niet mogelijk van hem de geringste inlichting nopens de oorzaken dezer omstandigheid te verkrijgen. In het hospitaal St. Antoine overgebragt, werd hij er onderzocht door eenen geneesheer, die niet dan met eene handschroef en na verscheiden persingen het lemmer uittrok, hetwelk ter diepte van vier duim in den schedel was gedrongen. De ongelukkige is sedert vijf dagen van zijn verstand beroofd; hij staart allen diem hem omringen met ongeruste blikken aan, zonder een enkel woord te spreken.

M E N G E L I N G E N.

LOTGEVALLEN VAN EENE SCHRIJFPEN.

Door haar zelve verhaald.

Mijne moeder was — wat zoo menige moeder was of nog is — eene gans. Mijn' vader heb ik niet gekend, ten minste mijne moeder sprak nooit van hem; zij zelve was, gelijk meer gansjes, zeer trotsch op hare hooge afkomst, want hare voorvaders hadden te *Rome* het Kapitool gered, hetwelk zij mij, zonder dat ik den zoeten naam *mama* stamelen kon, wist in te prenten.

Op zekeren dag werd ik door eene wreede hand uit haren arm gerukt, en ondanks haar klagen, ondanks dat zij in een luid weenen — gagchelen wilde ik zeggen — uitborst, met verscheiden mijner zusters van haar gescheiden en nu ging mijn lijden eerst aan; nu moest ik, als TAMINO *Toverfluit*, door vuur en water, dan als in eene Arabische woestijn door heet zand trekken; ik werd gestroopt, geplukt en eindelijk zelfs — denk eens! besneden, en naderhand met verscheiden mijner lotgenooten gelijk slaven op de markt te *Algiers* aan elkander gebonden en te koop gesteld.

Een rijk gekleed man ik geloof het was een groot heer aan een klein hof, zoo als wij in het lieve *Duitschland* er veel hebben, liet mij met nog vierentwintig mijner zusters door zijn' bediende koopen en reeds verheugde ik mij, dat men mij van deze mijn zusters niet gescheiden had, toen ik van mijne banden ontslagen en in een donker vochtig gat gestoken werd; naauwelijks had ik mij eene seconde in hetzelve bevonden, toen mijn meester mij er weder uit trok, en eene soort van dans met mij op een blad wit papier begon. Ik was toenmaals nog te onervaren, om te weten dat wat ik een donker gat noemde, bij de menschen een inktkoker, en wat mij als een dans voorkwam, bij hen schrijven heet. Ik werd al te vroeg van mijne teedere moeder gescheiden, en had derhalve niet alleen geene beschaafde, maar zelfs geheel geene opvoeding genoten; ik kende toenmaals mijne gewigtigheid nog niet; ik wist niet dat van een' trek met mij leven en dood van een' mensch kon afhangen, dat men met mij de deugd doen vallen, de onschuld lasteren, schatten verkrijgen en verliezen, oorlog en vrede maken, kortom, dat men met mij even zoo veel goeds als kwaads verrigten kon, dit alles vernam ik eerst naderhand uit een gesprek met eene oudere kennis, die ik in de enge ruimte van een' inktkoker aantrof.

Doch laat ons weder tot mijn bezitter keeren. Juist schreef hij met mij, toen men een' heer aanmeldde, die in het eerst tamelijk koel, maar na een lang rinkelen, hetwelk naar geld tellen geleek, zeer warm en vriendelijk ontvangen werd. Nu moest ik weder schrijven; maar, als ik mij niet vergis, gaf mijn bestuurder mij thans eene gansch andere rigting, en schreef het tegendeel van hetgene hij eerst voornemens was te schrijven. De vreemde kreeg het geschreven stuk, patent, aanstelling, vonnis of wat het zijn mogt, en ging vrolijk heen. Ik werd nedergeworpen, en mijn meester reed uit.

Ik genoot niet lang rust. De deur van het naaste kabinet werd geöpend, en een meisje trad binnen, dat ik, als ik WIELANDS pen ware, u naar het leven zou schilderen; maar thans zal ik in de beschrijving slechts brodelen. Het was eene rijzige, welgemaakte gestalte; op het aangezigt lag een zeker mengsel van rozen en leliën, de oogen — ja de oogen! — had men mij, in plaats van door heet zand, door hare oogen gehaald, ik geloofde dat ik zeker verzengd ware; de mond geleek eene pas rijp geworden kers, digt bij

Iederen hoek des monds bevond zich een kuiltje, regt liefelijk om aan te zien; want het scheen alsof uit ieder dezer kuiltjes de blinde AMOR keek, den beschouwer aanlachte en op de tot proeven geschapen kers wees. Gitzwarte haren golfden in dartele volheid en natuurlijke krullen tot — op den sneeuwwitten boezem, meent gij? — Neen, deze gelijkenis gaat mank, gelijk zoo menige andere, en mij behaagt deze gelijkenis niet. — Waarom niet? Ja, dat kan ik u hier niet zeggen; de volgende moge afgesleten zijn, zij geeft toch een veel aanschouwelijker begrip des geheels: derhalve tot — op den marmeren boezem neder. Hier was dus met regt *zwart op wit*, en ik had den Herpax wel willen zien, die op zulk een effect zelfs in onzen tegenwoordigen geldarmen en papierrijken tijd geen geld geschoten had. Verbeeld u daarbij... ja, wat? het schoonste, dat gij in de natuur gezien of in uwe verbeelding gedroomd hebt, want wat ik zeide hebt gij grootendeels reeds in duizend en duizend romans gelezen, en — de schoone staat voor u. Zij greep mij met hare fluweelen handjes, drukte mij zacht en begon met mij te schrijven. Eindelijk hield zij eene poos op, leunde met het bevallig hoofdje op den blanken arm, scheen na te denken, en drukte mij aan den mond. Waarlijk ik geloof, ware ik niet *generis feminini* geweest, en had ik kunnen spreken, dat ik van verrukking sprakeloos geworden ware. De hoefslag van een paard stoorde mijne schoone in haar gepeins; zij wipte aan het venster; een jong heer reed voorbij; hij groette haar vriendelijk, zij groette verder, wenkte met de hand, vouwde het briefje, hetwelk aan den voorbijgereden, haren gelukkigen minnaar, gerigt was, liet hetzelve als bij geval met haren zakdoek, waarin ik mij ongelukkig gewikkeld had, met mijne geringheid naar beneden vallen. Doch, briefje en ik, neve lezer! uwe gehoorzame dienares, werden op- en medegenomen, aan het hart en aan den mond gedrukt en voort ging het met al deze kleinoodiën naar huis, waar het eerste wat hij te doen had was het briefje te lezen, het tweede hetzelve te beantwoorden, het derde een versje te maken. Ach! had hij toch maar niet gedicht! welk een lijden, welk eene smarte veroorzaakten mij zijne verzen! veel grootere, veel zwaardere nog dan menigeen bij het lezen der ellendige voortbrengselen van ellendige rijmelaars ondervonden heeft. In het eerst, toen het rijmen wilde, vlotten, bij voorbeeld: *smart op hart*, *liefde op griefde*, e. d. g. ging het nog al; maar eensklaps liep hij de kamer op en neder, dacht, en scheen te denken, en beknabbelde mij met zijne tanden; doch toen hij, in weerwil van alle aangewende moeite, even zoo min een rijmwoord op *phenix* als een ander den *phenix* zelven vinden kon, werd hij boos, en smeet mij het venster uit.

Over mijn geheele ligchaam beschadigd, heb ik slechts nog zoo veel krachten zamengeraapt, om mijnen lezers en schoone lezeressen deze mijne lijdensgeschiedenis mede te deelen. Hier lig ik nu aan het stormachtig weder prijs gegeven. Mogt eene medelijdende ziel zich over mij ontfermen, mij opnemen en laten genezen, en ik nog meer ontmoetingen beleven, dan zal ik niet nalaten, zoo ten minste dit mijn verhaal eenig genoegen gegeven heeft, dezelve u mede te deelen.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 16den, Z. M. Transport-Schip *PRINS WILLEM FREDERIK HENDRIK*, gekommandeerd door den Luit. C. VAN DER HART; met hetzelve zijn gearriveerd: de Heeren *J. van Altena*, 2de Luitenant bij de Artillerie en *Salomon de Jong*, Chirurgijn 3de klasse, 1 Sergeant, 2 Korporaals en 57 manschappen, bestemd voor het Garnisoen alhier.

Den 17den, het Schip *Harmonie*, Kapt. A VAN DER MEIJDE.

Idem, het Schip *Edams Welvaren*, Kapt. H. ROLFF.

Idem, het Schip *Maria*, Kapt. J. J. REMKES, Passagiers: de Heeren *H. W. Lans*, Mr. *H. C. Focke*, *C. C. Pauli*, *S. Cramer*, *N. Wesselhuis*, *H. Vermehren* en *Jan Visser Jr.* Allen van Amsterdam.

UITGEKLAARD.

Den 17den, het Schip *Henriette*, Kapt. J. C. WILLEMS, naar Middelburg; lading: 288 vaten Suiker, 28 balen heele Koffij, 1 baal gebr. dito, 88 balen schoone Katoen en 2 vat Arraroet. — Met hetzelve vertrekt als Passagier: de Heer *F. H. Herz*.

Den 18den, de Nd. Am. Brik *Fox*, Kapt. SAUNDERS, naar Boston; lading: 207 vaten Malassie.

ADVERTENTIEN.

(39780) Wij ontvingen op gisteren de zoo treurige tijding, dat in *Brussel* op den 30sten Julij jl., is Overleden, onze geachte en waarde Zuster, JOHANNA CATHARINA THIJM, laatst gehuwd geweest met den Heer ALEXANDER J. MOYARD.

Wij geven langs deze gebruikelijke weg, van dit voor ons smartvol verlies, kennis aan onze Vrienden en des Overledenens Bekenden.

PARAMARIBO, 18 September 1834. L. THIJM. J. THIJM.

(39748). Op den 16den October aanstaande, zullen de ondergeteekenden, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, publiek doen verkoopen: De BLOOTE GROND der Plantagie *KLEIN LUNENBURG*, met de daarop staande GEBOUWEN en 6 daaraan verbondene SLAVEN. — De inventaris en veil-conditien liggen ter visie ten huize van genoemden Vendumeester, terwijl de gegadigden, des verkiezende, de Plantagie kunnen gaan bezigtigen.

Paramaribo, den 18 September 1834.
H. G. ROUX qq.

(39754) De reeds geannonceerde Verkoop van *SLAVEN*, aankomende ROD. LE CHEVALIER, te *Amsterdam*, welke op Gisteren, ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS, zoude plaats hebben, is *UITGESTELD* tot MAANDAG MIDDAG, den 22sten dezer, om *vier* uren. — Dezelve zijn van heden af aan te zien.

Paramaribo, den 19 September 1834.
JAN DE JAGER Ez. qq.

Lion Arons en Co.

Hebben per Kapitein BOIJ JANSEN ontvangen, en bieden te koop aan:

Primo kwaliteit Stoom BROODSUIKER, à 35 Cents het Pond, en meer andere Goederen als bij vroegere Advertentie vermeld. (39790)

(39786) **Gebr. Reelfs**

hebben per het Schip *Amsterdam*, Kapt. B. JANSEN, ontvangen en bieden te koop aan:

Boter; zoetemelksche-, komijne en zwitsersche Kazen; Hammen; Saucijsjes de Bologne; Brunswijker Worst; Paterstukken; gerookte Tongen; Aardappelen; Worst en Saucijsjes; Rolpens; ¼ tonnen Rookspek; nieuwe Haring; Anchovis; gerookte Zalm in blik; Paling; Gort in vaten en in pullen; Zuurkool in vaatjes; Broodsuikers; patent-, raap-, lijn en zoete Olie; Banket en Bitterkoekjes; Vruchten op brandewijn; gedroogde Vruchten in stoopen; Fernecellie; Jenever; conjac en witte Brandewijn; roode Wijn in oxhoofden en in kisten; madera-, tenerief-, rhijn-, port- en fijne Wijnen, als: Cantenac, Pommieragassac, Cantemerle Fronquoi St Esteph. Marasquino di Sara en andere Likeuren; Bier in oxhoofden; Seltserwater; Thee in soorten; Specerijen; Pijpen; Sigaren; Snuif en Tabak; Stukgoederen in soorten; IJzer- en Verfwaren in soorten; Suikerhoepels; Glazen Ruiten; Glas- en Aardewerk; Katoen Zakkedoek; Koffijzakken; Plantagiegereedschappen; en diverse andere Goederen meer.

G. J. Lugard en Co.,

hebben ontvangen per het Schip *Maria*, Kapt. J. J. REMKES, en bieden voor *civiele* prijzen te Koop aan:

Versche Provisien en Dranken; Deventer Koek; gemaakte zwarte Rokken; dito zwarte-, blaauwe- en bronze Jassen met fluweele kragen; Haring en Laberdaan in vaatjes; gerookte Zalm; Anchovis; Stokvisch en meer andere Goederen. (39761)

N. J. C. Baars

heeft per Kapiteins REMKES en ABRAHAMSZ ontvangen en biedt te koop aan:

Beste zeeuwsche Aardappelen; gras Boter; zoetemelksche en komijne Kaas; westph. Hammen; gerookte en gezoute Ossentongen; gerookt Vleesch; Rolpens; Worst; ketting Saucijsjes; Zuurkool; beste nieuwe Haring en Anchovisch; Zuurgoed en gedroogde Vruchten; extra goede roode Wijn in oxhoofden; Madera en Rhijn Wijnen; Seltserwater; Jenever; Brandewijn; Likeuren; veritable engelsch Porter Bier; echt Maccasser Olie en Eau de Cologne; fraaije fransche Porceleine Thee- en Koffij Servicen; Kristalle Competten; Patent Olie in amen en pullen; Lijn Olie; Witlood en meer andere Goederen (39756)

(39787) Mevrouw GEORGE MALCOM en deszelfs minderjarig Kind, vertrekken.

(39789) Mejufvrouw SUSANNA CAMPBELL en deszelfs vier minderjarige Kinderen, vertrekken.

(39788) JOHN STEWART vertrekt.

☞ In ons vorig Nommer hebben wij verzuimd op te geven als geboren: Johanna Maria Elisabeth Hoff, huisvrouw van Theodorus Johannes Jacobus Fockink, *dochter*.

☞ In ons vorig Nommer *staat*: Binnegekomen: de Schoener Gouverneur Generaal Cantz'laar; *moet zijn*: de Nederlandsche Golet Gouverneur Generaal Baron van Heeckeren.

SCHEPEN IN LADING.

Naar Amsterdam:

Het Schip Vrieslands Welvaren, Kapt. D F. van Veen. — Adres bij Gebr. Reijns. — Sluit 25 September.

Het Schip Alida, Kapt. F D. Doornbos. Adres bij Gebr. Reijns. — Sluit 5 October. Heeft nog ruimte voor 20/m. ff Koffij.

Het Schip Amsterdam, Kapt. Boy Jansen. — Sluit 5 October. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het Schip Hendrika, Kapt. Klaas Barend de Weerd. — Sluit 15 October. — Adres bij Gebr. Reijns.

Het Schip Amsterdam, Kapt C Abrahamsz Jr. Sluit 1 November. — Adres bij Gebr. Reijns.

Het Schip de jonge Gerbrand, Kapt. R. G. Jaski. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit ultimo dezer. — Is voorzien van een Polis van 5½ pCt.

Het Schip Harmonie, Kapt. A. van der Meijde. — Adres bij J. L. Gellée.

Het Schip Maria, Kapt. J. J. Remkes. — Adres bij Leysner & Scheffer.

Het Schip Edams Welvaren, Kapt. H Rolff. Adres bij L. D. J. van Bommel.

Hoogsten Waterstand

AAN DE FORTRESSE *NIEUW AMSTERDAM.*

	's morgens. u. m.	's namidd.
19. Vrijdag	6—45.	6—59.
20. Zaturdag	7—25.	7—44.
21. Zondag	8—01.	8—20.
22. Maandag	8—40.	9—00.

☞ Als het aan de Fortresse *Nieuw Amsterdam* hoog water is, dan is zulks aan *Paramaribo* 14 minuten *later*.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.